

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Ing. J. F.

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného o námitce ze dne 29. 2. 2024, č. j. 735462/24/3207-70461-807026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 20. 5. 2024 domáhala zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný námitku žalobkyně proti sdělení správce daně č. j. 4594859/23/3207-70461-807026 ze dne 20. 12. 2023, o nevyhovění žádosti žalobkyně o zánik určeného příslušenství daně odpuštěním a o rozložení úhrady rozhodných nedoplatků podle zákona č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů (dále také jen „zákon o mimořádném odpuštění“).
2. Žalobkyně uvedla, že v žádosti ze dne 29. 11. 2023 požádala o rozložení úhrady rozhodného nedoplatku, použití platby určené na úhradu rozhodného nedoplatku a odpuštění příslušenství daně u nemovitých věcí podle zákona o mimořádném odpuštění. Ve své žádosti uvedla, že rozhodný nedoplatek činí částku 408 968 Kč a doplnila, z jakých částek, za jaká období se tato celková částka skládá. Podle žalobkyně mělo daňové milostivé léto umožnit odpuštění příslušenství na všech daňových nedoplatcích, které vznikly do 30. 9. 2022 a byly u tohoto rozhodného dne u správce daně evidovány. Podle § 3 zákona o mimořádném odpuštění bylo nutné, aby do rozhodného dne nedoplatek existoval. Žalobkyně má za to, že daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2016, 2017 a 2018 opírající se o platební výměry ze dne 15. 7. 2019, dále za zdaňovací období roku 2019 dle platebního výměru ze dne 23. 8. 2021 a za zdaňovací období roku 2020 dle platebního výměru ze dne 1. 11. 2021 nelze považovat za spekulativní, smysl a účel zákona byl zachován a jsou naplněny i formální podmínky. Vznik nedoplatku je podle žalobkyně třeba vždy spojovat s původní, nikoli náhradní lhůtou splatnosti. Skutečnost, že bude stanovena náhradní lhůta splatnosti, je podle žalobkyně z hlediska posouzení toho, zda neuhrazená částka daně je či není nedoplatkem, bez významu.
3. Žalovaný žádosti žalobkyně ze dne 29. 11. 2023 nevyhověl, o čemž žalobkyni informoval sdělením ze dne 20. 12. 2023, proti kterému si žalobkyně podala námitky, o kterých žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
4. Toto rozhodnutí žalobkyně má za nezákonné. Namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s doplněním námitky ze dne 4. 3. 2024, které učinila emailem a ihned téhož dne autorizovala.
5. Dále namítla, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 153 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dále podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí a dále, že žalovaný porušil zákon o mimořádném odpuštění, když nevyhodnotil nedoplatek jako rozhodný.
6. Pokud žalovaný vyhodnotil jako rozhodný nedoplatek na dani část nedoplatku za zdaňovací období roku 2020, měl jako rozhodný nedoplatek vyhodnotit celý nedoplatek za uvedené období, jakož i období předcházející, tj. 2016 - 2019. Podle žalobkyně tak mělo dojít k zániku určeného příslušenství, a to i vzhledem k tomu, že již došlo k úplnému uhrazení rozhodného nedoplatku.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a předně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Pokud se týče námitky žalobkyně, že žalovaný měl posoudit jako rozhodný nedoplatek celý nedoplatek, nikoliv jen část, má žalovaný za to, že nedoplatek je podle § 153 odst. 1 daňového řádu definován jako částka daně, která nebyla uhrazena v den splatnosti. To nevylučuje, aby k jedné dani existovalo a bylo evidováno více nedoplatků s rozdílnými režimy.

8. Pokud se týče otázky, kdy pro účely zákona o mimořádném odpuštění vzniká nedoplatek, tato již byla vyřešena soudní praxí, např. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2024, č. j. 29 Af 6/2024-32, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 22 Afs 2/2025-44.
9. Pokud se jedná o námitku, že se žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí s doplněním námitky žalobkyní ze dne 4. 3. 2024, připomněl, že napadené rozhodnutí bylo ve smyslu § 101 odst. 2 daňového řádu vydáno okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení, tedy 4. 3. 2024. Doplnění námitek bylo učiněno žalobkyní ve stejný den emailem v 8:47, potvrzené listinným podáním z téhož dne.
10. K tomu doplnil, že žalovaný má s provozovatelem poštovních služeb uzavřenou smlouvu o poskytování služeb, přičemž doba svozu zásilek pro územní pracoviště Frýdek – Místek je vymezena v intervalu 7:30 – 8:30. V době učinění podání žalobkyní již tedy bylo napadené rozhodnutí vydáno.
11. Nadto, věcně není argumentace žalobkyně v doplnění námitky důvodná, když se týká otázky evidování nedoplateků, přičemž touto otázkou se již zabýval NSS ve shora uvedeném rozsudku ze dne 21. 8. 2025, č. j. 22 Afs 2/2025-44.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 10. 12. 2025, u kterého žalobkyně doplnila, že namítala také nezákonnost rozhodnutí s ohledem na § 13a o dani z nemovitých věcí. Uvedla, že má za to, že částky, které nebyly uznány jako nedoplatek, neodpovídají skutečnosti. Podle žalobkyně byly nedoplatky za roky 2016 – 2020 pravomocně stanoveny, tedy byly předepsány. Stanovení daně za roky 2016 – 2018 bylo následně zrušeno krajským soudem a věc se pak řešila u Odvolacího finančního ředitelství, nicméně byl vydán výměr. Následně byla daň sice vyměřena po rozhodném dni, to však pro posouzení věci nemá podle žalobkyně vliv. V náhradní lhůtě nemůže být splatná celá částka. V neposlední řadě připomněla, že v žalobě namítala nevypořádání se s doplněním námitek podané žalobkyní 4. 3. 2024.
14. Žalovaný u ústního jednání uvedl, že co se týče nedoplateků, postupoval korektně a některé nedoplatky posoudil ve smyslu zákona o mimořádném odpuštění jako rozhodné nedoplatky. Pokud se týče námitek nevypořádání se s doplněním námitek žalobkyní podané dne 4. 3. 2024, odmítl, že by ze strany žalovaného došlo k urychlování vypravení rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí obsahuje časové razítko s podpisem vedoucího odboru dne 29. 2. 2024 kolem 12 h, poté došlo k vypravení rozhodnutí předložením na podatelnu, kdy vypravení dochází svozem ze strany České pošty. Nebylo tak v moci žalovaného reagovat na doplnění námitek v napadeném rozhodnutí. Nadto, skutečnosti obsažené v doplnění byly z hlediska posouzení věci žalovaným nerozhodné.
15. Jádrem sporu v projednávané věci je především postup daňových orgánů, které vycházely ve svých úvahách zejména ze skutečnosti, že doručenka v daňovém řízení je veřejnou listinou, a dále posouzení, zda mohla žalobkyně v rámci soudního řízení účinně navrhnout

Shodu s prvopisem potvrzuje

k prokázání doručení rozhodnutí prvostupňového správce daně (další) důkazy, které neoznačila, resp. nepředložila již v daňovém řízení.

16. Krajský soud na prvním místě musí zdůraznit, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**, a to pouze těch, které byly uplatněny včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.
17. V této lhůtě uplatnila žalobkyně následující argumentaci
 - vznik nedoplatku je podle žalobkyně třeba vždy spojovat s původní, nikoli náhradní lhůtou splatnosti. Skutečnost, že bude stanovena náhradní lhůta splatnosti, je podle žalobkyně z hlediska posouzení toho, zda neuhrazená částka daně je či není nedoplatkem, bez významu. Pokud žalovaný vyhodnotil jako rozhodný nedoplatek na dani část nedoplatku za zdaňovací období roku 2020, měl jako rozhodný nedoplatek vyhodnotit celý nedoplatek za uvedené období, jakož i období předcházející, tj. 2016 - 2019. Podle žalobkyně tak mělo dojít k zániku určeného příslušenství, a to i vzhledem k tomu, že již došlo k úplnému uhrazení rozhodného nedoplatku
 - žalovaný nepostupoval v souladu s § 153 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dále podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí a dále, že žalovaný porušil zákon o mimořádném odpuštění, když nevyhodnotil nedoplatek jako rozhodný
 - žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s doplněním námitky ze dne 4. 3. 2024, které učinila emailem a ihned téhož dne autorizovala.
18. Krajský soud má především za to, že pokud se týče tvrzeného nesprávného postupu žalovaného podle § 13a zákona o dani z nemovitých věcí, uplatnila žalobkyně v žalobě, resp. v rámci lhůty k jejímu podání, pouze obecné tvrzení nesprávného postupu, které nikterak nepřiblížila, tedy neuvedla, v čem konkrétně měl nesprávný postup podle citovaného ustanovení spočívat. Uvedené obecné tvrzení tak krajský soud nemůže považovat za řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když z uvedeného tvrzení není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné. Krajský soud se proto touto tvrzenou nezákonností vůbec nezabýval. Na uvedeném by tak nemohlo nic změnit ani to, pokud by z doplnění tvrzení žalobkyně u ústního jednání dne 10. 12. 2025 snad bylo možné dovodit (další) tvrzení stran odůvodnění nezákonnosti postupu žalovaného ve smyslu § 13a zákona o dani z nemovitých věcí.
19. Krajský soud dále nepovažuje za důvodnou ani námitku vadného postupu žalovaného, který má podle žalobkyně spočívat v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s doplněním námitky učiněné žalobkyní podáním ze dne 4. 3. 2024.
20. Především, z obsahu správního spisu vyplývá, že sdělení žalovaného k žádosti žalobkyně o rozložení úhrady nedoplatku ze dne 20. 12. 2023 bylo doručeno žalobkyni vhozením do schránky dne 10. 1. 2024.
21. Podle § 159 odst. 1 daňového řádu, *proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Vyrozměňuje-li správce daně osobu zúčastněnou na správě daní o úkonu při placení daní, proti němuž lze uplatnit námitku, poučí ji současně o možnosti jejího uplatnění.*

22. Žalobkyně proti citovanému sdělení uplatnila námitku podáním ze dne 7. 2. 2024, zaevidovanou správcem daně dne 13. 2. 2024. Učinila tak až ke konci zákonné lhůty k jejímu uplatnění.
23. Již z tohoto důvodu není pochybením žalovaného, pokud se v rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024, které předal k vypravení dne 4. 3. 2024, nevypořádal s argumentací žalobkyně učiněnou v doplnění ze dne 4. 3. 2024. Žalobkyně totiž „doplnění“ námitky učinila až po uplynutí lhůty k podání námitek.
24. Nadto, krajský soud má za to, že nebylo ani v reálné moci žalovaného jakkoli reagovat na doplnění námitek, jestliže žalovaný předal dne 4. 3. 2024 své rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024 k vypravení a žalobkyně teprve tentýž den učinila své podání. Je třeba apelovat na to, že je především odpovědností daňového subjektu, kterému svědčí právo podat námitky, aby svou argumentaci uplatnil v zákonem stanovené lhůtě a nevyčkával tak s uplatněním další argumentace.
25. Pokud se týče podstaty žalobních tvrzení, tj. otázky, zda žalovaný postupoval správně při vymezení tzv. rozhodných nedoplateků ve smyslu zákona o mimořádném odpuštění, neshledal ani tyto námitky soud důvodné.
26. Žalovaný totiž postupoval zcela správně; jeho postup ostatně odpovídá soudní praxi, jak žalovaný připomněl ve svém vyjádření k žalobě.
27. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 21. 8. 2025, čj. 22 Afs 2/2025- 44 vyjádřil k předmětné problematice následovně: *„Předmětem sporu je v dané věci výklad § 3 zákona č. 182/2023 Sb., který pro účely tohoto zákona definuje pojem rozhodný nedoplatek. Podle této definice se rozhodným nedoplatkem rozumí nedoplatek na dani nebo na příslušenství daně fyzické osoby, který a) vznikl do rozhodného dne a b) je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne. Rozhodným dnem je podle § 5 odst. 2 zákona č. 182/2023 Sb. den 30. 9. 2022.*

Z uvedených ustanovení plynou dvě kumulativní podmínky, za kterých půjde o rozhodný nedoplatek. Takový nedoplatek 1) musel vzniknout a 2) být evidován u správce daně, obojí do 30. 9. 2022. V případě stěžovatele došlo k zaevidování nedoplatku po ukončení odvolacího řízení v den náhradní splatnosti daně, konkrétně 3. 8. 2023. Právě otázka evidence nedoplatku je sporná.

Ve vztahu k daňovému řádu se otázkou, kdy dochází k zaevidování daně do evidence správce daně, zabýval Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 9 Afs 69/2024–26. Podle devátého senátu Nejvyššího správního soudu je možné daň evidovat až v okamžiku, kdy je pravomocně stanovena. Do té doby jsou finanční prostředky zaslané daňovým subjektem na úhradu daně, která dosud není pravomocně stanovena, vedeny na kreditní straně jeho daňového účtu jako přeplatek. Nepravomocně stanovenou daň by bylo možné evidovat pouze za předpokladu, že by došlo ke změně zákona tak, aby takový postup výslovně umožňoval, do té doby by se jednalo o postup rozporný s čl. 2 odst. 3 Ústavy. Tento závěr vychází z ustanovení daňového řádu a z důvodové zprávy. Pro uvedený výklad podle devátého senátu Nejvyššího správního soudu svědčí i zásada in dubio mitius. Z daňového řádu přitom implicitně nevyplývá, že by bylo možné evidovat nepravomocně stanovenou daň. Ostatně již v rozsudku z 14. 3. 2018, čj. 6 Afs 399/2017–26, č. 3735/2018 Sb. NSS, bod 25, Nejvyšší správní soud vyložil, že vyměřenou daň je daň pravomocně stanovena.

Stěžovatel si je této judikatury vědom, tvrdí však, že pojem „evidování“ je třeba vykládat jinak pro účely daňového řádu a pro účely zákona č. 182/2023 Sb. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Zákon č. 182/2023 Sb. stanoví, že se postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 2 odst. 1). K tomuto ustanovení důvodová zpráva uvádí, že subsidiární použití daňového řádu je zapotřebí i pro realizaci procesních institutů týkajících se evidence a placení daní (§ 149 a násl. daňového řádu), podání žádosti (§ 70 a násl. daňového řádu) či aplikaci prostředků ochrany, které lze v souvislosti s realizací mimořádného zániku určeného příslušenství daně odpuštěním a zániku některých nedoplateků použít.

Z důvodové zprávy k zákonu č. 182/2023 Sb. dále plyne, že zákonodárce nezvolil možnost novelizace daňového řádu, ačkoliv se návrh zákona týká zejména oblasti daňového procesu, neboť upravovaná materie má mimořádný a jednorázový charakter. Proto byla zvolena možnost samostatného návrhu zákona, i když tento zákon na úpravu daňového řádu velmi úzce navazuje.

Pro postup podle zákona č. 182/2023 Sb. je tedy subsidiární použití daňového řádu výslovně stanoveno. Sám zákon č. 182/2023 Sb. žádnou výslovnou právní úpravu (definici), z níž by plynulo, že pro účely tohoto zákona se má podmínka evidence daně vykládat jinak než v daňovém řádu, nestanoví. Na základě důvodové zprávy k § 2 odst. 1 zákona č. 182/2023 Sb. lze mít naopak za to, že použít pravidla plynoucí z daňového řádu pro otázky související s evidencí daně, bylo přímým úmyslem zákonodárce. Opačný výklad okamžiku, k němuž se má evidovat daň (bez výslovné právní úpravy) by proto podle názoru Nejvyššího správního soudu byl v rozporu s principem jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti právního řádu, podle něhož by se na konkrétní právní institut mělo nahlížet stejně napříč právními předpisy či právními odvětvími (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 26. 10. 2005, čj. 2 AfS 81/2005–54, č. 791/2006 Sb. NSS).

Jakoukoli pochybnost o tom, jak má být vykládána podmínka, že nedoplatek musí být evidován u správce, vyvrací také důvodová zpráva k § 3 zákona č. 182/2023 Sb., z níž citoval již žalovaný i krajský soud. Zde se uvádí: „Současné platí, že nedoplatek v souladu s jeho definicí v § 153 odst. 1 daňového řádu, vzniká uplynutím dne splatnosti daně, pokud tato nebyla uhrazena. Pokud má daň stanoven náhradní den splatnosti (typicky v souvislosti s doměřením daně či změnou původního stanovení daně cestou opravných nebo dozorčích prostředků či soudního přezkumu), vzniká nedoplatek marným uplynutím tohoto náhradního dne splatnosti. Jinými slovy, nedoplatek v případě daně, jejíž původní den splatnosti sice spadá do období do rozhodného dne, avšak náhradní den splatnosti do období po tomto dni, tedy nevznikl do rozhodného dne a nemůže se stát rozhodným nedoplatkem pro účely navrhovaného zákona. V zájmu právní jistoty a s ohledem na existenci různých teoretických názorů ohledně přesného okamžiku vzniku nedoplatku v případě stanovení náhradního dne splatnosti je v navrženém § 3 explicitně stanoveno, že se pro naplnění definice rozhodného nedoplatku současně musí jednat o nedoplatek, který je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne (viz dále). Pokud by byl za evidován později, nebude se již jednat o rozhodný nedoplatek, a to ani v případě, pokud je takový nedoplatek předepsán do evidence daní s původním dnem splatnosti pro účely úročení (srov. § 252 odst. 2 písm. a) daňového řádu).“

Stěžovatel nemá pravdu ani v tom, že smyslem zákona č. 182/2023 Sb. bylo na základě žádosti prominout všechny daňové dluhy na příslušenství k datu 30. 11. 2023. Takto jednoduše zákonodárce podmínky pro mimořádný zánik určeného příslušenství daně odpuštěním nestanovil. Stanovil řadu dalších podmínek, které musely být splněny, včetně podmínky evidence nedoplatku u správce daně do rozhodného dne.“

28. Z uvedených závěrů vyplývá zcela podrobné zdůvodnění správnosti postupu žalovaného v projednávané věci a krajský soud nemá sebemenšího důvodu se od těchto závěrů jakkoli odchýlit, a proto podle krajského soudu postačí na uvedenou argumentaci zcela odkázat.

Shodu s prvopisem potvrzuje

29. Podstatné jsou zejména závěry, podle kterých, pokud má daň stanoven náhradní den splatnosti (typicky v souvislosti s doměřením daně či změnou původního stanovení daně cestou opravných nebo dozorčích prostředků či soudního přezkumu), vzniká nedoplatek marným uplynutím tohoto náhradního dne splatnosti. Jinými slovy, nedoplatek v případě daně, jejíž původní den splatnosti sice spadá do období do rozhodného dne, avšak náhradní den splatnosti do období po tomto dni, tedy nevznikl do rozhodného dne a nemůže se stát rozhodným nedoplatkem pro účely zákona o mimořádném odpuštění. V zájmu právní jistoty a s ohledem na existenci různých teoretických názorů ohledně přesného okamžiku vzniku nedoplatku v případě stanovení náhradního dne splatnosti je v § 3 explicitně stanoveno, že se pro naplnění definice rozhodného nedoplatku současně musí jednat o nedoplatek, který je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne. Pokud by byl zaevidován později, nebude se již jednat o rozhodný nedoplatek, a to ani v případě, pokud je takový nedoplatek předepsán do evidence daní s původním dnem splatnosti pro účely úročení (srov. § 252 odst. 2 písm. a) daňového řádu).
30. Tyto závěry jsou přímo aplikovatelné na projednávanou věc. Bez významu zůstává skutečnost, že daň za zdaňovací období byla původně daň stanovena správcem daně před rozhodným dnem, neboť v následujícím soudním přezkumu vyvolaném žalobkyní byla rozhodnutí odvolacího orgánu o stanovení daně zrušena a následně došlo k pravomocnému stanovení daně a k uplynutí náhradního dne splatnosti po rozhodném dni.
31. Pokud se týče námitky žalobkyně, že žalovaný měl posoudit jako rozhodný nedoplatek celý nedoplatek, nikoliv jen část, shoduje se krajský soud zcela s posouzením ze strany žalovaného s tím, že nedoplatek je podle § 153 odst. 1 daňového řádu definován jako částka daně, která nebyla uhrazena v den splatnosti, což ovšem nevylučuje, aby k jedné dani existovalo a bylo evidováno více nedoplatků s rozdílnými režimy. Postup žalovaného byl zcela jednoznačně ve prospěch žalobkyně. Žalovaný však nemohl, jak požadovala žalobkyně, posoudit u daně za zdaňovací období za rok 2020 *celý* nedoplatek jako rozhodný, a to s ohledem na to, že u části nedoplatku za uvedené zdaňovací období v částce 9 765,27 Kč nastala splatnost již dne 13. 1. 2021. Proto v této části žalovaný správně uznal nedoplatek za rozhodný.
32. Optikou uvedených závěrů je tedy zcela zřejmé, že žalobní argumentace stran nesprávného postupu žalovaného při posouzení naplnění podmínek zákona o mimořádném odpuštění nemůže být důvodná.

Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů vyplývá, že žalobní námitky vznesené žalobkyní nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. prosince 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje